

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2681/2527

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ โจทก์ร่วม โจทก์ นายทองเชื้อ บำรุงยุทธ โจทก์ นายสนั่น อ่างทองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 277 ตรี, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 80

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยจะข่มขืนกระทำชำเรา น. เด็กหญิงอายุ 13 ปี. ไม่ยอม จำเลยฟัน น. ถึง 8 แผล ส. น้องชาย อายุ 11 ปี เข้าช่วย จำเลยฟัน ส. 4 แผล ซึ่งแต่ละแผลถูกอวัยวะสำคัญเช่น คอ ศีรษะ คอเกือบขาด แม้ ส. จะร้องว่ากลัวแล้วไว้แล้ว จำเลยก็ไม่หยุดยั้งดังนี้ จำเลยกระทำโดยเจตนาฆ่าด้วยจิตใจ อามหิต ขาดความเมตตาเท่านั้นมิใช่เป็นการกระทำทารุณโหดร้ายต่อผู้ตายทั้งสองตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(5) คงมีความผิดตาม มาตรา 288

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2524 เวลากลางวันจำเลยโดยเจตนาไตร่ตรองไว้ก่อนเพื่อ ข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงน้ำฝน บำรุงยุทธ ผู้เสียหายอายุไม่เกิน 13 ปี ซึ่งมีใช้ภริยาจำเลย จำเลย ไล่กอดปล้ำขู่เช็ดหูทำร้ายผู้เสียหายมิให้ขัดขืน ผู้เสียหายไม่ยินยอมและขัดขืน ทันใดนั้นจำเลยใช้ ขวานเป็นอาวุธไล่ฟันผู้เสียหายหลายที่ โดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายอย่างทารุณโหดร้าย จำเลยฟัน ผู้เสียหายตามบริเวณศีรษะ คอ และบริเวณร่างกายหลายแผลล้วนเป็นแผลฉกรรจ์ ผู้เสียหายถึงแก่ ความตายทันทีที่สมเจตนาของจำเลย จำเลยลงมือกระทำความผิดเพื่อข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย แล้ว แต่กระทำไปไม่ตลอดเพราะผู้เสียหายขัดขืนและจำเลยฆ่าผู้เสียหายก่อนในขณะที่จำเลยลงมือ กระทำความผิดดังกล่าว ผู้เสียหายร้องขอความช่วยเหลือ เด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ น้องผู้เสียหาย ได้ยินจึงร้องขอจำเลยมิให้กระทำต่อผู้เสียหายดังกล่าว จำเลยใช้ขวานเป็นอาวุธฟันเด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ หลายที่ เด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ ร้องขอชีวิตของตนและของผู้เสียหาย จำเลยก็ฟัน อย่างไม่ลดละ โดยมีเจตนาฆ่าเด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ อย่างทารุณโหดร้าย ทั้งนี้เพื่อความสะดวก ในการกระทำความผิดต่อผู้เสียหาย เด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ ถึงแก่ความตายทันทีที่สมเจตนาของ จำเลย เหตุทุกกรณีเกิดที่ตำบลสะพลี อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร เจ้าพนักงานตำรวจยึดได้ขวาน 1 เล่มที่จำเลยใช้กระทำความผิดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 277, 277 ทวิ, 277 ตรี, 288, 289, 80 นายทองเชื้อ บำรุงยุทธ บิดาผู้ตายทั้งสองยื่นคำร้องขอ เข้าเป็นโจทก์ร่วม ศาลชั้นต้นอนุญาตจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ฐานฆ่าผู้อื่นโดยกระทำทารุณโหดร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289, 80 วาง โทษประหารชีวิตในกระทงฆ่าเด็กหญิงน้ำฝน บำรุงยุทธ และประหารชีวิตในกระทงฆ่าเด็กชายสุริ ยันต์ บำรุงยุทธ โดยเรียงกระทงลงโทษจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกา ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่านายเชื้อ นางประเพ็ญมีบุตรด้วยกัน 3 คน คือเด็กหญิงน้ำฝนผู้ตายซึ่งมีอายุ 13 ปี มีชื่อเล่นว่าอ้อ เด็กชายสุริยันต์ผู้ตายอายุ 11 ปี มีชื่อเล่น ว่าโอบและเด็กชายลิขิต เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2524 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุคดีนี้ นายทองเชื้อกับนาง ประเพ็ญออกไปเกี่ยวข้าวที่นาเวลาประมาณ 7 นาฬิกาให้ผู้ตายทั้งสองเฝ้าบ้าน ส่วนเด็กชายลิขิต ไปค่ายลูกเสือตั้งแต่วันที่ 26 เดือนเดียวกัน ในวันเกิดเหตุนี้ นางสะอาดไปเกี่ยวข้าวที่นาซึ่งอยู่ห่าง

บ้านนายทองเชื่อประมาณ 1 เส้น ตั้งแต่เช้า ครั้นเวลาประมาณ 10 นาฬิกา นางสาวอาดได้ยินเสียง เด็กผู้หญิงร้องขอความช่วยเหลือ ระบุชื่อจำเลยปล้ำ นางสาวอาดวิ่งไปดูระหว่างทางได้ยินเสียง เด็กผู้ชายร้องห้ามระบุชื่อจำเลยว่าอย่าปล้ำพี่อ้อ เมื่อนางสาวอาดวิ่งไปถึงที่ห่างจากบ้านนายทอง เชื่อประมาณ 4-5 วา ก็ได้ยินเสียงเด็กผู้ชายร้องระบุชื่อจำเลยห้ามไม่ให้พี่อ้อเด็กผู้หญิงก็ร้องว่า อย่าฟัน ๆ นางสาวอาดวิ่งขึ้นบันไดบ้านนายทองเชื่อที่ประตูเปิดอยู่ด้านข้างยุงข้าวขึ้นบันไดไปเพียง 2 ชั้น เห็นจำเลยถือขวานยืนปล้ำเด็กหญิงน้ำฝนและเด็กชายสุริยันต์ตั้งเสียจำเลยอยู่ด้านหลังจำเลย ใช้ขวานฟันศีรษะเด็กหญิงน้ำฝน เด็กหญิงน้ำฝนล้ม เด็กชายสุริยันต์ร้องห้าม นางสาวอาดกลัวจำเลย จะเห็นจึงถอยมายืนข้างยุงข้าวและได้ยินเด็กชายสุริยันต์ร้องระบุชื่อจำเลยว่าพี่น้องโอบ น้องโอบ กลัวแล้ว น้องโอบไหว้แล้วอยู่หลายครั้ง แล้วเสียงเด็กทั้งสองก็เงียบไป จำเลยกระโดดลงมาจาก บันไดที่นางสาวอาดขึ้นไปประจัญหน้ากับนางสาวอาด จำเลยพูดว่ามึงอย่าบอกใคร บอกใครกูฆ่าเลย แล้วจำเลยวิ่งหนีเข้าป่าไป นางสาวอาดขึ้นบันไดชะโงกดูบนบ้านเห็นเด็กชายสุริยันต์กับเด็กหญิง น้ำฝนนอนตายอยู่ มีเลือดเต็มไปหมด นางสาวอาดเกือบเป็นลมจึงวิ่งกลับบ้านไปถึงบ้านพบนาย สวัสดิ์สามี นางสาวอาดเดินโซเซและตัวสั่น นายสวัสดิ์ถามว่าเป็นอะไร นางสาวอาดบอกว่าจะเป็นลม เอมากินก่อน นางสาวอาดกินยาแล้วบอกนายสวัสดิ์ว่า มึงอย่าเอะอะไปจำเลยฆ่าไอ้โอบไอ้อ้อ ตายแล้วและอย่าออกจากบ้าน คือนั้นนายสวัสดิ์กับนางสาวอาดไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน พอรุ่งเช้า นางสาวอาดก็ขึ้นรถไฟไปอยู่กับลูกชายที่หัวหินเพราะกลัวจะถูกฆ่า และกลัวต่าง ๆ นา ๆ

เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบทราบจำเลยเป็นคนร้ายจึงจับกุมจำเลยเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2524 นาย สวัสดิ์ไปบอกนางสาวอาดว่าจำเลยถูกจับแล้ว นางสาวอาดจึงกลับมาบ้าน ต่อมาอีก 3 - 4 วัน จึงไป บอกนายทองเชื่อว่าเป็นคนฆ่าผู้ตายทั้งสอง และนางประเพณีพานางสาวอาดไปให้การต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจจำเลยนำสืบอ้างฐานที่อยู่และว่าผู้ตายทั้งสองเป็นหลานนางสาวอาด พิเคราะห์ พยานหลักฐานโจทก์จำเลยโดยตลอดแล้ว ข้อยุติเบื้องต้นแรกฟังได้ว่า มีคนร้ายใช้ขวานเป็นอาวุธฟัน เด็กหญิงน้ำฝน บำรุงยุทธ เด็กชายสุริยันต์ บำรุงยุทธ ตายจริง ปัญหาว่ามี จำเลยกระทำความผิดตั้ง พ้องหรือไม่ ในปัญหาดังกล่าวจากคำเบิกความของนายทองเชื่อ นางประเพณีบิดามารดาของผู้ตาย ทั้งสอง ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับว่า นายทองเชื่อกับจำเลยต่างทำงานเป็นลูกจ้างการรถไฟ ด้วยกันและสนิทสนมกัน จำเลยไปรับประทานอาหารและดื่มสุราที่บ้านนายทองเชื่อบ่อย ๆ คนใน ครอบครัวของนายทองเชื่อทุกคนรู้จักคุ้นเคยกับจำเลยดี จำเลยมีชื่อเล่นว่า "โจ้ง" เด็กหญิงน้ำฝน ผู้ตายเรียกจำเลยว่า "ตาโจ้ง" และเป็นเด็กที่มีรูปร่างอ้วนสมบูรณ์กว่าอายุ นายทองเชื่อกับนางประ เนยต่างเบิกความว่า เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2524 จำเลยถามนายทองเชื่อว่าจะไปเกี่ยวข้าว เมื่อใด นายทองเชื่อบอกว่าวันอาทิตย์ที่ 27 ธันวาคม 2524 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุจำเลยบอกว่าจะไป ช่วย ในวันเกิดเหตุหน้านายทองเชื่อกับนางประเพณีออกจากบ้านไปเกี่ยวข้าวที่นากับแขกอื่น ๆ ที่ นัดไว้เวลาประมาณ 7 นาฬิกาให้ผู้ตายทั้งสองอยู่เฝ้าบ้าน ก่อนออกจากบ้านนางประเพณีได้สั่ง เด็กหญิงน้ำฝนผู้ตายว่า ถ้าตาโจ้ง (จำเลย) มาให้ตามไปที่นาและวันนั้นจำเลยไม่ได้ไปช่วยเกี่ยวข้าว ตามนัด และว่าจำเลยเคยมีประวัติข่มขืนผู้อื่นโดยจำเลยเล่าให้ฟังแต่ไม่มีเรื่องถึงสถานีตำรวจ ซึ่ง นายทองเชื่อว่าได้เล่าความดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ทำการจับกุม จำเลยในวันที่ 29 ธันวาคม 2524 จำเลยตำรวจนำผู้ร่วมทำการจับกุมจำเลยด้วยเบิกความว่า ได้ ยึดกางเกงขาสั้นสีขาว 1 ตัว เป็นของกลาง กางเกงนั้นแขวนอยู่ที่ราวผ้าใต้ชายคาบ้าน ไม่มีรอยซัก ลักษณะเป็นเนื้อเลือดซึ่งในบันทึกการจับกุมเอกสารหมายเลข จ.2 ก็ปรากฏเรื่องของกลางดังกล่าว และ นางสาวอาดเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุนั้น ขณะที่นางสาวอาดเกี่ยวข้าวอยู่ในนาห่างจากบ้านนายทอง

เชื่อประมาณ 1 เส้น ครั้นเวลาประมาณ 10 นาฬิกา ได้ยินเสียงเด็กผู้หญิงร้องที่บ้านของนายทอง เชื่อว่า น้องโอบช่วยพี่ด้วย ตาโจ้งปล้ำพี่ร้องเช่นนี้อยู่หลายครั้ง นางสาวอาดจึงวิ่งไปดู ระหว่างทางก็ได้ยินเสียงเด็กผู้ชายร้องว่า ตาโจ้งอย่าปล้ำพี่อ้อช่วยทีหลายครั้งเช่นกัน เมื่อนางสาวอาดวิ่งไปห่างจากบ้านนายทองเชื่อ 4 - 5 วา ก็ได้ยินเสียงเด็กผู้ชายร้องว่า ตาโจ้งอย่าพินพี่อ้อ ๆ และเด็กผู้หญิงร้องว่า อย่าพิน ๆ เมื่อนางสาวอาดวิ่งขึ้นบันไดบ้านข้างยั้งข้าวไปได้ 2 ชั้น ก็เห็นจำเลยถือขวานยืนปล้ำเด็กหญิงน้ำฝนเด็กชายสุริยันต์ตั้งเสียจำเลยอยู่ข้างหลัง จำเลยใช้ขวานพินศีรษะเด็กหญิงน้ำฝน เด็กชายสุริยันต์ก็ร้องว่า อย่าพินพี่อ้อ ๆ เด็กหญิงน้ำฝนล้มนางสาวอาดถอยมายืนข้างยั้งข้าว เพราะความกลัวและได้ยินเสียงเด็กชายร้องว่าตาโจ้งอย่าพินน้องโอบ น้องโอบกลัวแล้ว น้องโอบไหว้แล้ว ร้องอยู่หลายครั้งแล้วเสียงร้องของเด็กทั้งสองก็เงียบไป จำเลยกระโดดลงจากบ้านทางบันไดที่นางสาวอาดขึ้นไปได้ประจัญหน้ากับนางสาวอาดที่ยืนอยู่ ทั้งนางสาวอาดและจำเลยต่างตกใจและจำเลยพูดว่ามึงอย่าบอกใคร บอกใครกูฆ่าเลยแล้วจำเลยวิ่งเข้าป่าไปทางทิศตะวันออก นางสาวอาดขึ้นบันไดชะงักเข้าไปดูบนบ้านเห็นเด็กชายสุริยันต์กับเด็กหญิงน้ำฝนนอนตายอยู่มีเลือดเต็มไปหมดนางสาวอาดจะเป็นลมวิ่งกลับบ้านถึงบ้านบอกนายสวัสดิ์ผู้เป็นสามีเอายาหมั้ให้กินแล้วจึงเล่าให้นายสวัสดิ์ฟังว่าจำเลยฆ่าผู้ตายทั้งสองและห้ามมิให้นายสวัสดิ์บอกใครเพราะกลัวจำเลยซึ่งนายสวัสดิ์ก็เบิกความสนับสนุนคำของนางสาวอาดในข้อนี้ และว่าวันรุ่งขึ้นนางสาวอาดก็หนีไปอยู่กับบุตรที่หัวหินด้วยความกลัวภัยจากจำเลย ต่อเมื่อตำรวจจับจำเลยแล้วนายสวัสดิ์ไปบอกให้นางสาวอาดทราบและปลอมโยนจนนางสาวอาดหายกลัวแล้วจึงยอมให้นางประเพณีพาไปให้การต่อพนักงานสอบสวน ส่วนพยานฐานที่อยู่ของจำเลยที่อ้างว่าจำเลยไปอยู่ที่บ่อนไก่ตั้งแต่ 7 นาฬิกาของวันเกิดเหตุจนถึงเวลา 17 นาฬิกา โดยมีนายจวบ นายเยี่ยม นายสุชีพ นายซื่อ นายจอม เบิกความสนับสนุนข้ออ้างของจำเลยนั้น โจทก์มีนายบุญรอดเบิกความว่าเห็นจำเลยกับบุตรชายออกจากบ้านของจำเลยมุ่งหน้าไปทางบ่อนไก่เมื่อเวลาประมาณ 11 นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาหลังเกิดเหตุซึ่งนางสาวอาดว่าเหตุเกิดเวลาประมาณ 1 นาฬิกาและนายจวบพยานจำเลยก็ให้การในชั้นสอบสวนและตอบคำถามค้านโจทก์ว่าจำเลยเข้ามาเล่นไก่ชนเมื่อเวลาประมาณเกือบเที่ยง ปกติจำเลยมาตอนเช้าสมคำเบิกความของนายบุญรอดพยานโจทก์ ทำให้พยานฐานที่อยู่ของจำเลยไม่มีน้ำหนักเห็นว่า แม้โจทก์จะมีนางสาวอาดเป็นประจักษ์พยานปากเดียวแต่พยานประกอบของโจทก์ซึ่งมีนายทองเชื่อ นางประเพณี บิดามารดาของผู้ตายทั้งสองที่ว่าจำเลยได้มาถามก่อนวันเกิดเหตุหนึ่งวันว่าจะเกี่ยวข้าวเมื่อไรเมื่อบอกให้จำเลยทราบจำเลยรับว่าจะไปช่วยเกี่ยวข้าว แต่ก็ไม่ได้ตามนัดซึ่งเป็นพิรุณของจำเลยในเบื้องต้น เมื่อจับจำเลยแล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดได้กางเกงขาสั้นสีขาวเปื้อนเลือดจากบ้านจำเลย ลักษณะของกางเกงตรงกับกางเกงที่นางสาวอาดเห็นจำเลยขณะเกิดเหตุ นายสวัสดิ์ก็ว่า ในวันเกิดเหตุตนเอง นางสาวอาดได้บอกให้ทราบว่าเห็นจำเลยฆ่าผู้ตายทั้งสอง นางสาวอาดเคยรู้จักจำเลยมานานแล้วไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะทำให้ระแวงสงสัยว่านางสาวอาดจะปรักปรำใส่ร้ายจำเลย แม้นางสาวอาดจะได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบอกเล่าให้บิดามารดาของผู้ตายทราบว่าเห็นจำเลยฆ่าผู้ตายทันทีที่เกิดเหตุทั้ง ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นญาติกับผู้ตายแต่เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์ที่นางสาวอาดเป็นหญิงอายุมากแล้ว เห็นการกระทำของจำเลยที่กระทำต่อผู้ตายทั้งสองอย่างไร้ความเมตตาปรานีและจำเลยยังชู้ว่าหากบอกใครจะฆ่าถึงขนาดนางสาวอาดหลบหนีไปอยู่ที่อื่น แสดงให้เห็นว่านางสาวอาดมีความกลัวอันตรายที่จะเกิดจากจำเลยเป็นอย่างมาก ต่อมาตำรวจจับจำเลยได้แล้วและได้รับการปลอมโยนจากสามีจึงหายกลัวและยอมมาให้การต่อตำรวจเห็นว่า เป็นเรื่องธรรมดาของคนทีกลัวมาก ๆ ที่กระทำอย่างนั้นไม่เป็นพิรุณ

แต่ประการใด เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ทั้งหมดประกอบกันแล้ว เชื่อได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้ใช้ขวานเป็นอาวุธฟันผู้ตายทั้งสองหลายแผลจนถึงแก่ความตายจริง ดังปรากฏตามรายงานการชันสูตรพลิกศพ พยานฐานที่อยู่ของจำเลยไม่มีน้ำหนักร่างกายพอที่จะหักล้างพยานโจทก์ได้ แต่การกระทำของจำเลยที่ใช้ขวานฟันเด็กหญิงน้ำฝนผู้ตายถึง 8 แผล เด็กชายสุริยันต์ 4 แผล ซึ่งแต่ละแผลถูกอวัยวะสำคัญของร่างกายเช่นที่คอศีรษะ ขนาดคอเกือบขาด แม้เด็กชายสุริยันต์จะร้องบอกว่ากลัวแล้ว ไหว้แล้ว จำเลยก็ไม่หยุดยั้งที่จะฟันทำร้ายผู้ตายเช่นนี้เห็นว่าจำเลยกระทำโดยเจตนาฆ่าให้ตายด้วยจิตใจอำมหิตขาดความเมตตาเท่านั้น มิใช่เป็นการกระทำทารุณโหดร้ายต่อผู้ตายทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(5) พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 การลงโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ยนต์ พิริวินิจ · อุดม บรรลือสินธุ์ · พจน์ บุญเลี้ยง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2681/2527>